



Arrest

nr. 64 000 van 28 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 21 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 18 november 2010, verklaart er zich op 22 november 2010 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 24 februari 2011, aangetekend verstuurd op 25 februari 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“Volgens uw verklaringen bent u een Indische Hindoe afkomstig uit Borsad, gelegen in de deelstaat Gujarat. In 2002 kwamen uw ouders om het leven bij het sektarisch geweld dat in de regio woedde. In februari 2009 brandde de handelszaak die u in uw geboortedorp uitbaatte uit. Hierop volgend werd u opgezocht door A. P. en A. P., twee schuldeisers aan wie u 1,3 miljoen roepies diende

te betalen. Omdat u het verschuldigde bedrag niet kon betalen beledigde dit tweetal u en kwam het tot een gevecht waarbij u geslagen en gestampt werd. Hierop volgend werd u nog een zestal keer belaagd en geslagen door dit tweetal. Omdat uw belagers connecties hadden met de politie en omdat A. P. de voorman van "BJP" (Bharatiya Janata Party) is in uw geboortedorp deed u van deze geweldpleging geen aangifte bij de politie. Op 25 september 2010 werd u opgezocht door een voormalige zakenpartner geheten S. M., een moslim. Deze verzocht u om hem de 12.000 roepies te betalen die u hem verschuldigd was. Toen hij u de volgende dag opnieuw opzocht ging u hem te lijf en deelde aan deze man een paar klappen uit. Hierop volgend ontvluchtte u uw geboortedorp en dook onder in het nabijgelegen dorp Vadodra. Negen dagen later vluchtte u naar België en vroeg hier op 22 november 2010 asiel aan. Inmiddels vernam u dat S. M. een klacht tegen u indiende en dat de politie u opspoorde."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

- uit verzoekers' verklaringen blijkt dat hij India ontvluchtte omdat hij door schuldeisers belaagd werd; het feit dat verzoeker naliet om tegen zijn belagers klacht in te dienen wijst uit dat hij hiertoe onvoldoende inspanning ondernomen heeft;
- verzoeker brengt geen elementen aan die erop duiden dat hij bij het politieonderzoek en/of de gerechtelijke afhandeling van deze feiten disproportionele bestraffing riskeert;
- verzoeker draagt geen elementen aan die erop duiden dat Safi Mohamed een dusdanige machtspositie bekleedt dat hij ertoe in staat zou zijn om de gangbare politieke en/of gerechtelijke procedures te beïnvloeden;
- verzoeker is bovendien niet in het bezit van enig reis- en/of identiteitsdocument waardoor zijn reisweg noch identiteit nagegaan kan worden;

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3, §2, b van de vreemdelingenwet juncto artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat hij onvoldoende pogingen ondernomen heeft om de bescherming van de Indiase autoriteiten in te roepen. De schuldeisers waarvoor verzoeker op de vlucht is gegaan zouden immers, dankzij 'structuren van dienstbaarheid en loyaliteit', connecties hebben in alle echelons van de Indiase overheid. Bovendien zou verzoeker, indien hij de lokale autoriteiten zou gaan opzoeken ter bescherming, geconfronteerd worden met het feit dat hij de fysieke autoriteit aangetast heeft van A. P., de man met de feitelijke macht in het dorp volgens verzoeker.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar zijn uiteenzetting inzake het vluchtelingenstatuut en stelt dat het aannemelijk is dat hij bij een terugkeer ernstige schade zal oplopen. Verzoeker meent minstens een onevenredige vervolging of bestraffing te riskeren gezien enerzijds zijn schuldeisers hem zijn vlucht kwalijk zullen nemen en anderzijds hij 'dubbel' zal gestraft worden als gevolg van de connecties van zijn belagers.

2.2. De specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht hier is bereikt.

2.3. De Raad stelt vast dat het Commissariaat-generaal terecht heeft geoordeeld dat verzoeker onvoldoende elementen aanbrengt om aan te tonen dat hij in India vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie riskeert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit verzoekers' verklaringen blijkt immers dat hij India ontvluchtte omdat hij door schuldeisers belaagd werd en naliet om tegen zijn belagers klacht in te dienen. Verder bracht verzoeker geen elementen aan die erop duiden dat hij bij het politieonderzoek en/of de gerechtelijke afhandeling van deze feiten disproportionele bestraffing riskeerde.

De verklaringen van verzoeker zoals geformuleerd in het verzoekschrift vinden geen steun in het administratief dossier. Zo blijkt uit het gehoorverslag niet dat verzoeker de heer A.P. fysiek zou hebben aangevallen, maar wel omgekeerd dat verzoeker in totaal zo'n zeven maal het slachtoffer is geweest van geweld gepleegd door A.P. (gehoorverslag, 4 en 5). Ook verzoekers verklaring geen beroep te hebben gedaan op de hogere politieke en/of gerechtelijke autoriteiten omwille van de invloed van zijn belagers blijkt niet uit zijn eerdere verklaringen. Tijdens het gehoorverslag verklaarde verzoeker immers dat een klacht neerleggen gevolgen zou kunnen hebben voor zijn familie; verzoeker repte met geen woord over de invloed die zijn belagers in dit geval (klacht bij hogere politieke en/of gerechtelijke autoriteiten) zouden hebben op de hogere autoriteiten (gehoorverslag, 5). Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat er 'structuren van dienstbaarheid en loyaliteit' bestaan in de Indiase samenleving om aan te tonen dat bescherming vanwege de hogere autoriteiten onmogelijk zou zijn, kan worden vastgesteld dat verzoeker zich beperkt tot blote beweringen zonder deze ook maar enigszins in concreto te staven.

Verzoeker laat dan ook in het verzoekschrift na om elementen aan te dragen die zouden aantonen dat zijn belagers/schuldeisers een dusdanige machtspositie bekleden dat ze ertoe in staat zouden zijn om de gangbare politieke en/of gerechtelijke procedures te beïnvloeden.

De Raad merkt tenslotte op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Artikel 48/5 van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat er slechts sprake kan zijn van vervolging uitgaande van niet-overheidsactoren indien de staat, partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen geen bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij geen enkele poging heeft ondernomen om nationale bescherming in te roepen, ook al had hij hiertoe de gelegenheid (gehoorverslag, 5).

Dergelijke handelwijze is onvoldoende om aan te tonen dat de overheid in verzoekers land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen.

De Raad stelt bovendien vast dat hoewel dit een essentieel element is in iedere procedure verzoeker geen begin van bewijs neerlegt omtrent zijn identiteit of nationaliteit en hij dienaangaande geen aannemelijke verklaring heeft. Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij omtrent zijn reisweg en toont derhalve niet aan wanneer hij zijn land verlaten heeft en evenmin wanneer hij in België is aangekomen. Hij verklaarde met het vliegtuig gereisd te hebben vanuit India naar een onbekend land in Europa. Hij moet bijgevolg in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket of instapkaart waaruit kan blijken wanneer en waar in Europa hij is aangekomen. Het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas (RvS 15 juli 1992, nr. 40.037; RvS 5 juni 2001, nr. 96.146).

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Bijgevolg kan hij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Verzoeker brengt geen elementen bij en evenmin zijn er in het administratief dossier gegevens voorhanden waaruit blijkt dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het vluchtelingenverdrag juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER